

Arrest

nr. 296 722 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2008 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 7 december 2008 neemt de gemeente Hoegaarden de beslissing om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 30 825 van 31 augustus 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 26 augustus 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.
Op 5 januari 2016 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

Op 16 oktober 2017 vraagt de verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 5 maart 2018 wordt dit geweigerd en wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 221 270 van 16 mei 2019 verwerpt de Raad verzoekers beroep.

Op 20 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner en dit overeenkomstig artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 april 2021 wordt er ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat verzoeker indiende werd verworpen bij het arrest met nummer 260 007 van 2 september 2021.

Op 20 juli 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon en tevens op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Op 2 december 2021 wordt er ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing genomen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat verzoeker indiende werd verworpen bij arrest met nummer 273 785 van 8 juni 2022.

Op 20 september 2022 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon maar ditmaal op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Op 23 maart 2023 werd wederom een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan. Huidige aanvraag werd gedaan in functie van zijn (inmiddels) wettelijke geregistreerde partner, de genaamde O.M.L.T., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, onder meer aan minderjarigen:

op 04.06.2007 door de CR tot een gevangenisstraf van 2 jaren; op 16.02.2009 door de CR van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar; op 05.05.2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot 6 maanden gevangenis en een boete van 1000 Euro; op 12.07.2011 door het Hof van Beroep van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring. Handel in drugs, en zéker verkoop ervan aan minderjarigen (veroordeling HB Brussel), is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweegbrengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Overwegende dat betrokkene in 2017 opnieuw werd aangehouden omwille van handel in verdovende middelen.

Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal ([...]) opgesteld.

Overwegende dat betrokkene in 2021 opnieuw werd aangehouden omwille van drugsbezit. Ten gevolge van deze feiten werd een proces-verbaal ([...]) opgesteld.

Niettegenstaande dat elk proces-verbaal leidde tot een strafrechtelijke veroordeling, kunnen ze wel een indicatie inhouden dat betrokkene zijn strafrechtelijk verleden na elk van de vier veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde.

Overwegende dat betrokkene op 16.02.2021 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 800,00 EUR wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Aangehaalde veroordelingen, en gepleegde feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen, kiest er aanhoudend voor het criminele pad te bewandelen, en hij blijkt de bijzondere ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Overwegende dat betrokkene, ondanks veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit; Overwegende dat betrokkene blij heeft gegeven van een buitensporige gewelddadigheid (ook ten aanzien van referentiepersoon); Overwegende het gewelddadige karakter van deze feiten, gelet op hun herhaling alsook om het gegeven dat betrokkene drugsgerelateerde feiten (onder meer aan minderjarigen) werd veroordeeld en zich daarbij in staat van herhaling bevond;

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. biz 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten en het grote aantal feiten en veroordelingen, waaronder het drugs verkopen, ook aan minderjarigen, betrokkene's persoonlijkheid, slagen en verwondingen ten opzichte van referentiepersoon kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene tot op heden een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde door het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen. Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter

van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld. Betrokkenes gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Gezien het gebruik van de aliases, de herhaalde veroordelingen voor diefstal, betrokkenes laakbare ingesteldheid, zijn gebrek aan respect voor de wet bestaat duidelijk het risico dat betrokkene zal hervallen in illégale praktijken. Het weigeren van betrokkenes verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid om de veiligheid grensoverschrijdend te kunnen blijven garanderen. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging is geenszins aan de orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen door de jaren heen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en zijn echtgenote, met wie hij een wettelijke samenwoning heeft, draagt de Nederlandse nationaliteit. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Het gegeven dat betrokkene en zijn wettelijke geregistreerde partner heden in België wonen, staat het nemen van huidige beslissing met in de weg. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid inmiddels meermaals beschaamd. Deze beslissing is dus wel degelijk gerechtvaardigd. Betrokkene lijkt er zich onophoudelijk toe te laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Deze onwil tot integratie van betrokkene blijkt ook uit het feit dat de herhaaldelijke inbreuken werden vastgesteld met betrekking tot gelijkaardige feiten zoals bezit en handel van drugs. Het herhalen van deze feiten, en dit over een erg ruime période, getuigt ervan dat betrokkene moedwillig de wettelijke bepalingen in België met de voeten treedt. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van régulier verblijfsrecht, op welke basis hij dit ook wenst te verkrijgen. Verder is er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van referentiepersoon. Zij zijn beiden volwassen personen, niets wijst erop dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven. Referentiepersoon heeft als EU-onderdane het verblijfsrecht bekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit, de genaamde S.L.C. (RR. (...)). Dit geeft hem echter met automatisch recht op een verblijf. Het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 2018 en het verblijfsrecht heeft verkregen, net zoals het kind. Het nog steeds onderhouden van een gezinsleven in België geeft betrokkene niet automatisch het recht om opnieuw verblijf te bekomen.

Integendeel redelijkerwijs zou betrokkene toch mogen verwachten dat het plegen van feiten van openbare orde niet alleen een impact zou hebben op zijn régulier verblijfsrecht maar zodoende ook op zijn gezinsleven. Hij heeft zelf zijn gezinsleven op losse schroeven geplaatst.

Het verblijf van zijn echtgenote en zijn kinderen komen dus niet in het gedrang wanneer het verblijf van betrokkene wordt geweigerd. Bovendien is betrokkene niet de exclusieve verzorger van de kinderen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is supérieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, kan niet worden gesteld dat betrokkene een lange période van verblijf in België heeft gekend waardoor hij zijn banden met zijn land van herkomst zou verloren hebben. Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Er kan dus gesteld worden dat hij op 21 -jarige leeftijd in België is komen wonen. Inmiddels is hij 38 jaar. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De périodes die hij heeft doorgebracht in een Belgische weliswaar buitenlandse gevangenis kunnen ook niet worden beschouwd als périodes waarin hij zich in België heeft geïntegreerd, integendeel.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, is er niets terug te vinden in het administratief dossier.

Wat betreft de sociale- en culurele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt dit geenszins uit het administratief dossier. Betrokkene heeft hieromtrent geen stukken voorgelegd.

De conclusie is dat het belang van de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan het belang van betrokkene. Daarbij is veel gewicht gehecht aan het feit dat betrokkene een lange période zich schuldig heeft gemaakt aan een veelvoud van strafbare feiten. De veroordelingen betreffen bovendien onder andere ernstige geweldsdelicten.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist

De bestreden beslissing schendt:

-het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

-het artikel 43, § 1, 2° Vreemdelingenwet ;

-het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;

-het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

-de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

-het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

Schending van het privé-en gezinsleven

Verzoekende partij en zijn partner hebben op 10/08/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeente Hoegaarden.

De ambtenaar weigerde om deze verklaring te registreren op datum van 10/11/2021 wegens negatief advies van het Parket Leuven.

-4.3.1.

Evenwel houdt heeft het Parket zijn negatief advies ingetrokken en een positief advies uitgesproken op 07/09/2022 n.a.v. hun onderzoek naar de schijnerkenning.

Het advies luidt als volgt:

[...]

(zie stuk 3)

Zoals uit het advies van het OM blijkt heeft zijn Ambt op 02/11/2021 een negatief advies verleend voor onder meer het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij.

Echter hebben zij in kader van het dossier schijnerkenning een nieuw onderzoek geopend, en hebben zij hun negatief advies aangepast.

Het OM heeft positief advies gegeven omtrent de wettelijke samenwoning, desondanks het strafrechtelijk verleden van verzoeker! Het gezinsleven van verzoeker werd door het OM op de eerste plaats gezet, desondanks zijn strafrechtelijk verleden.

Het OM zou nooit een positief advies hebben verleend omtrent de wettelijke samenwoning indien zij ervan uit zouden gaan dat verzoekende partij nog een dermate gevaar betekent voor de openbare orde in België.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van meerdere rechten, dewelke het gezinsleven waarborgen.

-4.3.2.

Vooreerst is er sprake van een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

a)

Het gezin wordt gevormd door verzoeker, zijn partner en hun gemeenschappelijk kind!

Hierboven is reeds geschetst dat verzoeker en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen en verzoekers gezinsleven werd ook erkend door het Openbaar Ministerie en de Rechtbank van Leuven.

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

b)

Verder kan verzoeker de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M.

De relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

c)

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen.

d)

Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Ook blijkt dit uit artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 43.[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [...] :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker heeft kunnen aantonen dat hij een effectieve relatie heeft met zijn partner en dat zij officieel ook samen een kind hebben. Dit werd reeds erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf, zijn kind en zijn partner.

Door de gezinshereniging aan verzoeker te weigeren, enkel en alleen omwille van het hoegenaamd strafrechtelijk verleden van de verzoeker, is disproportioneel aan zijn gezinsleven. Dit werd ook zo besloten door het OM en de Familierechtbank van Leuven!

Verzoeker heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 E.V.R.M. blijkt, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust. Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

-4.3.3.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

-4.4.3.1.

Naast het artikel 8 E.V.R.M. en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt door de bestreden beslissing tevens artikel 12 E.V.R.M. geschonden, dat het recht te huwen waarborgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Nu de verzoeker een verblijf wordt geweigerd, zal hij zijn recht op huwen (in casu wettelijke samenwoning) niet kunnen uitoefenen.

-4.4.

Gevaar voor openbare orde

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet voldoet aan de vereisten om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wegens het feit dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

-4.4.1.

De bestreden beslissing luidt hierop als volgt:

[...]

(zie stuk 1)

-4.4.2.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, dateert de laatste veroordeling van verzoeker, in het kader van de verkoop van drugs, reeds van 2011! Dit is reeds 11 jaar geleden!!

Dat verzoeker in 2017 en 2021 enkel een PV verkreeg, toont ook niet aan dat verzoeker effectief veroordeeld werd hiervoor, waaruit dus niet kan blijken dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde!

Meer zelfs. Verzoekende partij heeft voor de laatste feiten uit 2021 enkel een strafrechtelijke boete verkregen, die hij inmiddels ook betaald heeft.

(zie stuk 11)

Ook heeft het OM reeds positief advies verleend, desondanks het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij.

Zeker gelet op de aanwezigheid van het gezinsleven van verzoeker in België.

(zie supra)

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het proportionaliteitsbeginsel door te stellen dat verzoeker een zodanig actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde gelet op zijn strafrechtelijk verleden, zonder rekening te houden met het gezinsleven van de verzoeker.

-4.4.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de veroordeling voor slagen en verwondingen aan zijn partner, van 16/02/2021, dient hierbij ook opgemerkt te worden dat reeds het voorwerp heeft uitgemaakt in de procedure voor de Familierechtbank en dat het OM hierin positief advies heeft verleend!

Verzoeker en zijn partner wonen nog steeds samen op hetzelfde adres. Zij hebben ook een kind samen.

Dat ook nergens uit blijkt dat verzoeker hierover werd gehoord, noch zijn partner. Dat het de Dienst Vreemdelingenzaken niet toekomt om overhaaste conclusies te trekken en zélf een beoordeling te maken, zeker gezien zij niet aantonen grondig onderzoek hiernaar te voeren, in tegenstelling tot wat het OM heeft gedaan.

-4.4.4.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De motivering vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Onmogelijk kan gesteld worden dat verzoeker nog steeds een dermate actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving, als zelfs het OM reeds oordeelde dat dit niet zo is.

4.5.

Verzoekende partij vormt actueel geen gevaar meer voor de Belgische samenleving. Meer zelfs, hij participeert actief mee in onze samenleving, en werkt dag en nacht!

Zo was hij tewerkgesteld bij AFFILIPS via interim, en stond hij op het punt om een arbeidscontract van onbepaalde duur te krijgen.

*Verzoekende partij kan hiervan de nodige stavingsstukken neerleggen.
(zie stuk 9-10)*

Verzoekende partij heeft ook in het verleden reeds meermaals gewerkt, van zodra hij hiertoe de kans kreeg.

(zie stuk 12)

Opnieuw toont dit aan dat de verzoeker geen gevaar vormt voor de Belgische samenleving, doch dat hij actief participeert in onze samenleving en hij duidelijk een andere richting is uitgegaan.

Hij is verantwoordelijk voor zijn partner en kind en doet hiertoe het nodige.

4.6.

Eindbesluit

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non. Er is immers geen sprake van een degelijk onderzoek.

-4.6.1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het weigeren van de gezinshereniging niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden.

-4.6.2.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoeker en zijn gezin.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te

kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans weigeringsbeslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of

andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel*

27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (HvJ, 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van de vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker meermaals veroordeeld werd voor de verkoop van verdovende middelen. Verzoeker werd op 4 juni 2007 voor een eerste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 16 februari 2009 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 1000 € te vermeerderen met opdecimen opnieuw wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 5 mei 2011 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve voor de voorlopige hechtenis en een geldboete van 1000 € te vermeerderen met opdecimen wegens

bezit van verdovende middelen. Verzoeker werd op 12 juli 2011 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving waaronder de verkoop van verdovende middelen ten aanzien van een kind dat meer dan 12 jaar en minder dan 16 jaar oud is. In 2017 en 2021 werd verzoeker aangehouden respectievelijk wegens handel in verdovende middelen en drugbezit. Tot slot werd verzoeker op 16 februari 2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 800 € wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Verweerder motiveert dat handel in drugs, en zeker verkoop ervan aan minderjarigen is een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's, de criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweegbrengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Er wordt gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, §§ 46-47). Verweerder concludeert dat uit de bijzondere ernst van de feiten, het aantal feiten en veroordelingen, verzoekers persoonlijkheid en de slagen en verwondingen ten opzichte van de referentiepersoon er legitiem kan worden afgeleid dat betrokkene tot op heden een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Verweerder stelt vast dat verzoeker geen vorm van schuldbesef of lering toont uit de voormelde veroordelingen en dus hardleers is. Eerdere veroordelingen zouden hem er niet van weerhouden hebben om nieuwe feiten te plegen. Verweerder betoogt dat het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om een actuele bedreiging voor de openbare orde te kunnen vaststellen. Het weigeren van verzoekers verblijfsrecht is een noodzakelijk maatregel zijn *“voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving al dateren van elf jaar geleden. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder zich niet louter baseert op deze feiten. Er wordt ook gewezen op het feit dat er in 2017 en in 2021 een proces-verbaal werd opgemaakt wegens handel in verdovende middelen en drugbezit. Het feit dat deze processen-verbaal geen aanleiding hebben gegeven tot een veroordeling staat verweerder niet in de weg om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker op 16 februari 2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 800 € wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen zijn partner. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, werd er wel degelijk een gevangenisstraf opgelegd en niet enkel een geldboete.

Verzoeker voert verder aan dat de procureur des Konings op 7 september 2022 een positief advies verleende in het kader van de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en zijn partner indiende. De Raad dient op te merken dat de procureur des Konings bij het verlenen van zijn advies enkel nagaat of de verklaring betrekking heeft op een van de situaties zoals voorzien in artikel 1476*bis* en 1476*ter* van het burgerlijk wetboek. Er is met name geen wettelijke samenwoning wanneer deze enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (artikel 1476*bis*) of wanneer de wettelijke samenwoning wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide of een der partijen (artikel 1476*ter*). Het is het prerogatief van verweerder om uitspraak te doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker.

Het feit dat de procureur des Konings een positief advies verleende, ondanks de veroordeling wegens slagen en verwondingen tegen zijn partner, verhindert verweerder *in se* niet om deze feiten in rekening te houden bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan betreffende het gevaar voor de openbare orde. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat het *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat er op basis van de feiten die eigen zijn aan de zaak kan worden vastgesteld dat er sprake is van een om te oordelen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.3. Overeenkomstig artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet dient verweerder bij het nemen van de weigeringsbeslissing rekening te houden met verzoekers zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een gezinsleven met zijn partner en minderjarig kind onderhoudt. Hij wijst erop dat de procureur des Konings op 7 september 2022 een positief advies afvaardigde en dat zij nog steeds wettelijk samenwonend zijn. De bestreden beslissing is volgens verzoeker disproportioneel in het kader van zijn gezinsleven. Hij voert aan dat verweerder overeenkomstig artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te handhaven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *“fair balance”*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

Verzoeker herhaalt dan wel dat hij een gezinsleven onderhoudt en dat hij wettelijk samenwoont met zijn partner na een positief advies van de procureur des Konings, doch blijkt niet dat verweerder deze elementen ontkent. Verweerder wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker zijn huidige situatie louter en alleen te wijten heeft aan zijn eigen gedragingen doorheen de jaren.

Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker en zijn partner beide volwassen personen zijn en dat niets erop wijst dat een van hen niet over de nodige capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Het feit dat verzoeker wettelijke samenwoont en vader is van een minderjarig kind kan volgens verweerder niet volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht te erkennen. Er blijkt niet dat het verblijfsrecht van verzoekers partner en kind in het gedrang komt wanneer het verblijf van verzoeker geweigerd wordt. Verweerder concludeert dat het openbare orde element in de onderhavige zaak superieur is aan de gezinsbelangen die verzoeker kan doen gelden.

Verzoeker is het duidelijk niet eens met verweerders beoordeling. Hij gaat evenwel niet in op de concrete motivering betreffende zijn gezinsleven. Hij voert ook geen andere elementen aan die door verweerder onterecht niet in rekening werden gebracht. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat verzoekers gezinsbelangen niet opwegen tegen de elementen van openbare orde.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij gehoord diende te worden voor het nemen van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker de mogelijkheid had om bij zijn aanvraag alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij zijn standpunt terzake kon verduidelijken. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij tewerkgesteld was en op het punt stond om een arbeidscontract van onbepaalde duur te krijgen, blijkt niet dat verzoeker dit element aanvoerde bij het indienen van zijn aanvraag. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT